

အိပ်မက်ကြွယ်

ဒဿလုံ ချစ်သူ

အခန်း(၁)

"မိဘ အရင်းတွေရော ဟုတ်ကြရဲ့ လားအေ ..."

"အို ဒေါ်ထားရီကလည်း တကယ်ပဲ မသိတာလားတော် ..."

ဒေါ်ထားရီဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးက ဆီအိုးထဲက ငှက်ပျောသီးကြော်တွေကို သံဇကာထဲသို့ ဆယ်ယူလိုက်ရင်းနဲ့ ခေါင်းရမ်း လိုက်လေကာ ...

"မိမူန့်ရယ် ညည်းလည်း သိပါတယ် ... အဲ့ဒီကလေးမက ကျုပ်ဆီက နေ မုန့်တွေသာ လာယူတာ ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကများ စကားတစ်ခွန်း ပြောဖူးခဲ့လို့လဲ ..."

မိမူန့်က မမြင်နိုင်တဲ့ တစ်ဖက်ကလမ်းသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်ရင်းနဲ့ မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့လိုက်ကာ

"ဘယ်ပြောရဲမလဲ ဒေါ်ထားရီရယ် ... ဟိုကောင်မက သူ့ရဲ့ မိထွေးပီသတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို တစ်ခြားသူတွေ သိသွားမှာ စိုးလို့ အဲ့ဒီကလေးမကို နှိပ်စက်ပြီး ဖုံးဖိထားတာလေ ..."

"ဘယ်လို မိထွေး ဟုတ်လား မိမူန့် ..."

ငှက်ပျောသီးတွေကို မုန့်နှစ်အိုးထဲမှာ ရောနယ်လိုက်ရင်းနဲ့ ဒေါ်ထားရီ အံ့သြစွာ ပြန်မေး လိုက်လေသည် ။ မိမူန့်ကလည်း လောလောလတ်လတ် ဒေါ်ထားရီ ဆီအိုးထဲက ဆယ်ယူလိုက်တဲ့ ငှက်ပျောကြော်တစ်ခုကို

ယူလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒီကောင်မက မိထွေးပီပီ အလုပ်တွေ အကုန်ခိုင်းတယ် ... ပြီးရင် မဝရေဆာ ကျွေးတယ် ... သွေးသား အရင်းကိုတော့ ကောင်းစားအောင် ကျောင်းကောင်းကောင်း မှာ ထားပေးတယ် ... ကလေးမလေးကိုတော့ ဆယ်တန်းရောက်တာတောင် ကျူရှင်မထားပေးဘူး ..."

"အဲ့ဒါကတော့ အဲ့ဒီ မိန်းမလွန်တာပေါ့ ..."

"ဟုတ်တယ် တော်ရေ ... သူ့သားကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမှာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စားကောင်း သောက်ကောင်းတွေနဲ့ ကောင်းစားနေတာပေါ့တော် ... ဒါနဲ့ ကျုပ်စားတာ နှစ်ခုရှိပြီနော် ဒေါ်ထားရီ ..."

ပြောလည်း ပြော မိမူန်က ငှက်ပျောကြော် တစ်ခုကိုယူကာ တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ဝါးစားလိုက်၏။

"အေးပါအေ ... ဒါနဲ့ အဲ့ဒီ မိန်းမရဲ့ သားကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား ..."

"ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ ... အဲ့ဒီကောင်လေး နှစ်တန်းအရွယ် ကတည်းက ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းကို ပို့ထားခဲ့တာလေ ..."

"ဪ အဲ့ဒါကြောင့်ကိုး ..."

"အဒေါ် ..."

"ဪ ကလေးမလေး ရောက် လာပြီပဲ ..."

မိမူန်ရဲ့ အကြည့်တွေက သူမနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆီသို့ ရောက်သွားကာ မျက်နှာကို ပြုံး လိုက်လေသည်။ ။

"ညီမလေး မုန့်လာယူတာလား ..."

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ ..."

ဆန်ကောဝိုင်းလေးကို လက်ထဲမှာ သေချာကိုင် ထားရင်းကနေ ကလေးမလေးက မိမူန်ကို ခေါင်းညိတ်ပြနေတာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ထားရီ ဂရုဏာသက်မိ သွားလေသည်။

"သမီး ထုံးစံအတိုင်းပဲလား ..."

"ဒီနေ့တော့ နှောင်းကို နည်းနည်း ပိုထည့်ပေးပါ ဒေါ်လေး ... အခုရက်ပိုင်း နှောင်းရောင်းလို့ ကောင်းနေလို့ ပါ ..."

"အေးပါကွယ် ... သမီးလိုချင်သလောက်ကို ရေတွက်ပြီး ထည့်သွားလိုက်နော် သမီး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး ..."

ပြီးခွင်နေတဲ့ သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ထားရီ သနားနေမိလေသည်။ ကလေးမလေးက အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်လေးနဲ့ မျက်ခုံး မျက်လုံးကောင်းကောင်း ... တင်ပါးအောက် ထိရှည်နေတဲ့ ဆံပင်တွေကလည်း နက်မှောင် နေလေသည်။ အမြဲလိုလို ရင်စေ့အင်္ကျီ လက်တိုလေးတွေကို ချည်လုံချည်လေးတွေနဲ့ သာတွဲပြီး ဝတ်တတ်သည်။

"ဒေါ်လေး ... နှောင်း အရင်ကထက် အခု ၅၀ ပိုယူသွားလိုက်မယ်နော် ..."

"အေး အေး သမီး ..."

"ဒါဆို နှောင်း သွားလိုက်ပါဦးမယ် ..."

"အေးပါကွယ် ..."

"အစ်မ နှောင်းသွားတော့မယ်နော် ..."

"ဪ ... အေး အေး ညီမလေး ..."

မုန့်ဗန်းလေးကို ခေါင်းမှာ ရွက်ပြီး ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားတဲ့ ကလေးမလေးကို ကြည့်ကာ မိမူန့်ကတော့ ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့် ...။

"ဘာတွေ ခေါင်းတရမ်းရမ်း ဖြစ်နေတာလဲ မိမူန့်ရဲ့ ..."

"ဝဋ်ကြွေးပဲပေါ့ ဒေါ်ထားရီရယ် ..."

ဒေါ်ထားရီက အကြော်ကြော်ရင်းကနေ မိမူန့်ရဲ့ မျက်နှာကို သေချာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဘာဝဋ်ကြွေးလဲ ..."

"ကလေးမလေးကို ပြောပါတယ် ... ဖခင်ကလည်း အိမ်မှာ အမြဲရှိတဲ့ သူမဟုတ်တော့ အိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သိမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဪ သနားစရာပါလားနော် ..."

"ကျုပ်လည်း အဲ့ဒါကိုပြောချင်တာ ဒေါ်ထားရီရယ် ... ကလေးမလေးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ် လာပြီ ... တစ်သက်လုံး အဲ့ဒီမိန်းမရဲ့ လောင်းရိပ်အောက်က လွတ်မယ် မထင်ဘူးတော် ..."

"ကလေးမလေးက ဖြူဖြူချောချောနဲ့ ထက်မြက်မယ့်ပုံပဲ ..."

"စာကတော့ တော်သလားမမေးနဲ့ ... နှစ်တိုင်း ဆုမရတဲ့ နှစ်ကို မရှိခဲ့တာ ..."

"ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့အေ ..."

မိမူန့်ရဲ့ မျက်နှာက ဒေါ်ထားရီ စကားကြောင့် မဲ့ရွဲ့ သွားပြန်လေသည်

"ဆယ်တန်း အောင်ရင်တောင်မှ တက္ကသိုလ် ဆက်ထားပေးမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူးတော် ..."

မိမ္မန်ရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်ထားရီက သက်ပြင်းတစ်ခုကို မသိမသာ ချလိုက်ရင်းနဲ့ အကြော်တွေကို ဇကာခြင်းထဲသို့ ထည့် လိုက်လေသည်။ ။

"တော်ပါပြီတော် ... ကျုပ်လည်း အဲ့ဒီကောင်မနဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်ရတာ တော်တော်လေးကို အကုသိုလ်များ တယ် ... ကျုပ်ပြန်တော့မယ် ဒေါ်ထားရီ ... ဒီမယ် အကြော်ဖိုးပိုက်ဆံ ..."

မိမင်္ဂက ပြောရင်းနဲ့ ပိုက်ဆံကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"အေးပါအေ ... ညည်းနဲ့ က အိမ်ချင်းကပ်ရပ် ဆိုတော့ မြင်နေကြား နေရမှာ ပေါ့ ..."

"အဲ့ဒါကြောင့် အကုသိုလ်များ တယ်လို့ ပြောတာပေါ့တော် ... အဲ့ဒီ အကြောင်းတွေကို ကျုပ်နောက်နေ့ ပြောပြပါဦးမယ် ... အခုတော့ ကျုပ် ထမင်းပြန်ချက် လိုက်ဦးမယ် ..."

"ဟုတ်ပါပြီ ..."

မိမ္မန်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ထားရီကတော့ အကြော်ကြော်ရင်းနဲ့ ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့် ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ နောက်ကျလိုက်တာ မိနှောင်းရယ် ... အမြန်လာစမ်းပါအေ ... ဒီမှာ ငါဇက်ကြောတွေ တက်နေလို့ ..."

နှောင်းအကြော်ဗန်းလေးကို အနီးက စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်းဖြင့် အိမ်ရှေ့ အဖီလေးအောက်သို့ ဝင် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ ..."

နှောင်း မိထွေးဖြစ်သူဒေါ်စိန်ကို မိထွေးဖြစ်ပေမဲ့ အမေလို့ ပဲခေါ်တာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီနားလေးကို နာနာနှိပ်စမ်းပါအေ ..."

ဒေါ်စိန်က ပြောလည်း ပြော ညာဘက်ပခုံးကိုလည်း ညွှန်ပြ လိုက်လေသည်။ ။ နှောင်း အမေ့ကို ကိုယ့်အမေအရင်းလို သဘောထားကာ စိတ်ပါလက်ပါ နှိပ်ပေးနေမိ၏။ ဘယ်လိုပဲ မိထွေးဖြစ်နေပါစေ ဒေါ်စိန်က နှောင်းရဲ့ အမေပဲ ဖြစ်သည်။ ။ အဖေက တစ်ပင်လဲလို့ နောက်တစ်ပင် ထူထောင်လိုက်တယ် ဆိုပေမဲ့လည်း နှောင်း ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။

နှောင်းရဲ့ အမေ ဒေါ်မြနှင်းက နှောင်းမွေးပြီး လသား အရွယ် လောက်မှာ ပဲ ဆုံးသွားခဲ့တာ။ နှောင်းရဲ့ အဖေ ဦးအံ့ထူးနဲ့ အခုလက်ရှိ နှောင်းရဲ့ အမေ ဒေါ်စိန်တို့ ဘယ်လို အကြောင်းပါခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ နှောင်းလည်း သေချာမသိပါ။

အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့ အဖေ့ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ဒေါ်စိန်နဲ့ အတူ နှောင်းရဲ့ ရွယ်တူဖြစ်တဲ့ 'ယာယာ'ဆိုတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်လည်း ပါလာခဲ့သည်။ ။ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက 'နီယာမ'တဲ့ .. . နှောင်းကတော့ သူ့ကို 'ယာယာ'လို့ ပဲ ခေါ်သည်။ ။ သူက ဒေါ်စိန်ရဲ့ သား ဖြစ်သလို နောက်တော့လည်း နှောင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ။ သူက နှောင်းလို အသားဖြူပြီး မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ... နောက်ပြီး နှောင်းထက်လည်း ခေါင်းတစ်လုံးခန့် အရပ်ပိုရှည်သူ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နှောင်း သူနဲ့ မတွေ့တာ ရှစ်နှစ်ကျော် သွားပြီဆိုတော့ အခုချိန်မှာ သူပုံစံ

က ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ ဆိုတာတော့ နှောင်း မခန့်မှန်းတတ်တော့ပေ။

သူနဲ့ နှောင်းတို့ ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုက ၂နှစ် ၃နှစ်ထက်မှ မပိုခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ နှောင်း သူ့ကိုခင်တယ် ... နှောင်းဘဝမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ အဖေပြီးရင် ယာယာ တစ်ယောက်ပဲရှိသည် ။ အမေ ဒေါ်စိန်ကိုတော့ နှောင်း မချစ်ပေမဲ့ ခင်တွယ်ပါတယ်။ နှောင်းအပေါ် နှိပ်စက်တယ် ဆိုပေမဲ့လည်း နှောင်းမမုန်းရက်ခဲ့ပါဘူး။

"ဟဲ့ မိနှောင်း ငါမေးနေတယ်လေ ..."

"ရှင် အမေ နှောင်းကို ဘာမေးလိုက်တာလဲ ..."

အမေက နှောင်းကို နောက်ပြန် ကြည့်လိုက်ရင်းနဲ့ နှောင်းရဲ့ ခေါင်းကို လှမ်းခေါက် လာလေသည် ။

"ဒေါက် ..."

"အ ..."

နှောင်း ခေါင်းလေးကို အသာပွတ်သပ် လိုက်ရင်းနဲ့ ညည်းတွား လိုက်မိလေသည် ။

"ဒီနေ့ ဘယ်လောက်ဖိုး ရောင်းရလဲလို့ မေးနေတာ မိနှောင်းရဲ့ ..."

"တစ်သောင်းနဲ့ ငါးရာဖိုး ရောင်းရပါတယ် အမေ ..."

"အကြွေးကရော ..."

"ဒီနေ့ နှောင်းကံကောင်းတယ် အမေရဲ့ ..."

"ဘာလို့ ..."

အမေက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မေးနေမယ်ဆိုတာ နှောင်းစိတ်ထဲက နေ အလိုလို သိနေမိလေသည် ။

"အရင်နေ့က အကြွေးတွေ အကုန်လုံးလည်း ရခဲ့တယ် ... နောက်ပြီး ဒီနေ့ အကြွေးနှစ်ရာဖိုးပဲ ရောင်းခဲ့ရတယ် အမေရဲ့ ..."

"ဟုတ်လား မဆိုးပါဘူး ..."

"အမေ ..."

"ဘာလဲ ..."

"ဟိုလေ ယာယာ အမေ့ကို ဖုန်းမဆက်ဘူးလား ..."

"ညည်းက ဘာလုပ်မလို့ လဲ ..."

"နှောင်းလည်း ယာယာနဲ့ ဖုန်းပြောချင်လို့ ပါ ..."

"ငါ့သားက သူ့စာသူ လုပ်နေတာကို ညည်းက နှောင့်ယှက်ချင် နေတာလား 'ခါနွေနှောင်း' ..."

နှောင်း ပြာပြာသလဲ ခေါင်းရမ်းလိုက်ကာ ...

"မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် ... နှောင်းက ယာယာ စာလိုက်နိုင်ရဲ့ လားလို့ မေးချင်လို့ ပါ ..."

"ငါ့သားက စာတော်ပြီးသားပါအေ ... ညည်း စိတ်ပူပေးစရာ မလိုပါဘူး ..."

အမေ့မျက်နှာက မဲ့ရွဲ့နေမယ်ဆိုတာ နှောင်း အမေ့ပခုံးတွေကို နှိပ်ပေးရင်းနဲ့ သိ လိုက်လေသည်။ ။

"ကဲ ... သွား သွား ... ထမင်းသွားချက်တော့ ... ခဏနေရင် ညည်း အဖေ အလုပ်က ပြန်လာတော့မယ် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ ..."

နှောင်း အကြော်ဗန်းလေးထဲက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးကို ယူ လိုက်
လေသည် ။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှာ နှောင်း ဒီနေ့ဈေးရောင်းရတဲ့ ပိုက်
ဆံတွေပဲ ဖြစ်သည် ။

"အမေ ... ဒီမှာ နှောင်း ဒီနေ့ဈေးရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ..."

"အေး ... အေး..."

နှောင်း အမေ့လက်ထဲကို ပိုက်ဆံ ထည့်ပေးပြီးတော့မှ အိမ်ပေါ်ကို
တက်လာ လိုက်လေသည် ။ ပျဉ်ခင်း၊ ထရံကာ၊ သွပ်မိုး တစ်ထပ်အိမ်
လေးက နှောင်းတို့ မိသားစုရဲ့ အေးချမ်း ရိပ်မြှိလေးပါပဲ။ မိုးတွင်းဆိုရင်
ခေါင်မိုးသွပ်ပေါ်သို့ ကျတဲ့ မိုးပေါက် ကလေးတွေရဲ့ အသံလေးတွေက
သံစဉ် တေးသွားလို ကာရံညီလွန်း လှသည် ။ ဟော ... နှောင်းရဲ့ နားထဲ
မှာ မိုးပေါက်လေးတွေရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"ဗောက် ... ဗောက် ... ဗောက် ..."

နှောင်းရင်ခုန်စွာနဲ့ အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ
မိုးပေါက်လေးတွေ ကျလာတာ ဖြစ်သည် ။

"အရေးထဲ မိုးက ကျလာပြန်ပြီ ..."

အမေ့ရဲ့ ညည်းတွားသံကို ကြားလိုက်ရမှ သေချာသွားပြီ ဆိုတာကို
နှောင်း သိလိုက်ရလေသည် ။

"မိနှောင်းရေ ထမင်းမြန်မြန်ချက် ... တော့ကြာ မိုးနဲ့ အတူ လေပါ
ပါလာရင် ထမင်းချက်လို့ မရဘဲနေမယ် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ ..."

နှောင်း အကြော်ဗန်းလေးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး တိုင်မှာ ချိတ်

ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကနေ ဘောဂဗေဒ ပုံနှိပ်စာအုပ်လေးကို ထုတ်ယူ
လိုက်ကာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာ လိုက်လေသည်။ ။ မီးသွေးမီးဖိုထဲသို့ ထင်းစ
အနည်းငယ်ကို ထည့်ကာ မီးမွှေးလိုက်ပြီး အပေါ်ကနေ မီးသွေးတုံးလေး
တွေကို အုံထားလိုက်ကာ ဆန်သွား ဆေးလိုက်၏။ ဆန်ဆေးနေရင်းနဲ့
မိုးက တဖြည်းဖြည်း သည်းလာခဲ့တော့သည်။ ။

နှောင်း ဆန်ဆေးပြီးတော့ မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်ပြီး မီးဖိုလေးဘေးက
သစ်သားတုံး လေးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကာ စာကျက်ဖို့ စာအုပ်ကို လှန်
လိုက်တော့သည်။ ။ မိုးက ပိုပိုပြီး သည်းလာ၏။ နှောင်း စာအုပ်လေးကို
ကိုင်ရင်းနဲ့ မိုးသည်းထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ နွေးထွေးစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်
။ နှောင်းရဲ့ အပြုံးတွေထဲမှာ ပုံရိပ်လေးနှစ်ခုက ပေါ်လာခဲ့၏။

"နှောင်း ... လာ မြန်မြန် မိုးတွေရွာတော့မယ် ..."

"ရွာရွာပေါ့ဟာ ... နှောင်းက မိုးရွာရင် အရမ်းပျော်တာ ယာယာရဲ့ ..
."

"ပျော်တာက နောက်မှ တော်ကြာ အအေးမိနေမယ် နှောင်းရဲ့ ...
နောက်ပြီး နင်က အအေးသိပ်ကဲတဲ့ သူ ငါ့ကို နင့်လွယ်အိတ်ပေး ..."

"ရပါတယ် ယာယာရဲ့ ..."

"ပေးစမ်းပါဟာ တော်ကြာ မိုးတွေ ပိုသည်းလာလိမ့်မယ် ... ဟော
ပြောရင်း မိုးတွေသည်း လာပြီ ... ပေး ငါ့ကို ..."

"အင်း ... ရော့ ..."

ယာယာက နှောင်းရဲ့ လွယ်အိတ်လေးကို ယူကာ ခေါင်းကနေ စွတ်
ပြီး ဘေးကနေ လွယ်လိုက်ဆော့ နှောင်း မိုးရေထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လမ်းလျှောက် လိုက်တော့သည်။ ။

"နင့်လက် ငါ့ကိုပေး နှောင်း ... ငါတို့ လက်တွဲပြီး မိုးရေထဲ
လမ်းလျှောက်ကြမယ် ..."

"အင်း ..."

တစ်တန်းအရွယ် ကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲကာ မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက်နေပုံမှာ ကြည်နူးဖွယ်ရာ အတိပင်။

"မိုးရွာရင်မိုးရေချိုးမယ် ... မေမေလာရင်နို့စို့မယ် ... ဖေဖေလာရင်
အုန်းသီးခွဲစားမယ်"

နှစ်ယောက်သား သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြိုင်တူသီဆိုရင်း ရယ်မော
လိုက်ကြလေသည် ။ တကယ့်အပြင်မှာ လည်း နှောင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ
အပြုံးတစ်ခုက စွန်းထင်း သွားလေတော့သည် ။

"လွမ်းလိုက်တာ ယာယာရယ် ..."

အလွမ်းတွေကို မိုးသည်းနဲ့ အတူ နှောင်း ပို့လွှတ် လိုက်မိလေသည် .
.. ယာယာရှိရာ အရပ်ဆီသို့ပေါ့ ...။

အခန်း(၂)

"သေချာရဲ့ လား ..."

"သေချာပါတယ် အစ်ကိုလေး ..."

သူ့အပြုံးရင့်ရင့် တစ်ခုကို ပြုံးလိုက်ကာ စားပွဲပေါ်က မှန်မီးအိမ်လေး
ကို ကြည့် လိုက်လေသည်။

"တကယ်လို့ သူ့သာ အဲ့ဒီလမ်းက လာတာမှန်ရင် ငါ့လက်က မလွတ်
ပါဘူး ..."

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ စီစဉ်ထားရမ
လဲ ... လိုအပ်မယ်ဆိုရင် တခြားအဖွဲ့က အကူအညီ တောင်းရမလား ...
"

သူ့ဖုန်းပြောရင်းနဲ့ ခေါင်းရမ်း လိုက်လေကာ သဘောကျစွာလည်း
ပြုံးလိုက်မိ၏။

"မလိုပါဘူး တိုးလေး ... ဒီကိစ္စကို ငါဦးဆောင်မယ် ..."

"ဟင် ... တကယ်ပြောတာလား အစ်ကိုလေး ..."

"ဟုတ်တယ် တိုးလေး ... အခုကိစ္စက သေးသေးမွှားမွှားလေးမှ မဟု
တ်တာ ... ကံကောင်းရင် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ငါပဲပိုင်ဆိုင်ရမှာ ... ကံ
မကောင်းရင်တောင်မှ ငါ့ဘက်က ဘာမှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိဘူး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုလေးသာ ဦးဆောင်
မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကအောင်မြင်မှာ ကျိန်းသေတယ် ... နောက်ပြီး အစ်ကို
လေး ဦးဆောင်မှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် အဖွဲ့သားတွေလည်း အားတက်နေ
မှာ အမှန်ပါပဲ ..."

မီးပိတ်ထားတဲ့ မှန်မီးအိမ်လေးရဲ့ ခလုတ်ကို သူစိတ်ဝင်စားစွာ
ကြည့်လိုက်ရင်းနဲ့ နှိပ်လိုက်ပြီးမှ တိုးလေးပြောတာကို နားထောင်ရင်းနဲ့
ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

"ငါလည်း မလှုပ်ရှားရတာ ကြာပြီလေ ... နောက်ပြီး ငါ့အတွက်က
သိပ်ကျန်တော့တာ မဟုတ်ဘူး ..."

သူ့စကားကြောင့် တိုးလေးဘက်ကနေ သိသာစွာ တိတ်ဆိတ် သွား
လေတော့သည် ။ ကြည့်ရတာ သူ့စကားကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား
သည့်ပုံပင်။

"စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ကွာ ... မင်းတို့ တွေ အခုလည်း
အဆင်ပြေနေ ကြတာပဲမို့လား ... နောက်ပြီး အခုဆို မင်းတို့ လည်း ကို
ယ့်အားကိုယ် ကိုးတတ်နေပြီပဲ ..."

"ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေ
စိပါဘူး ..."

"ဒါပေါ့ အဲ့လိုပဲဖြစ်ရမယ် ... ဒါဆို ငါတို့ လှုပ်ရှားမယ့် အစီအစဉ် ဆွဲ
လိုက်ရအောင် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ..."

"မင်းဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲ ..."

"သူတို့ တွေ မိန်းလမ်းမကြီးကနေ လာကြမယ်လို့ ကျွန်တော်

သတင်းရထားတယ် အစ်ကိုလေး ..."

"မိန်းလမ်းမကြီး ဟုတ်လား ..."

သူစိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်ရင်းနဲ့ စားပွဲကနေ ထလိုက်ကာ ဧည့်ခန်း
မကြီးရဲ့ အဝင်ပေါက်မှာ ရှိနေတဲ့ ပန်းအိုးကြီးဆီသို့ အကြည့်တွေ
ရောက်သွားလေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက သူတို့
လှုပ်ရှားမယ့် နေရာအထိ မသွားတော့ဘဲ လမ်းမှာ ပဲ လှုပ်ရှားလိုက်ရင်
ကောင်းမလားလို့ ပါ ..."

"ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး ကိုတိုး ..."

သူ့ခေါင်းထဲမှာ လမ်းကြောင်းတွေကို မြင်ယောင်လိုက်မိကာ ခါးခါး
သီးသီး ပြောလိုက်မိလေသည်။ ။ ထင်ထားတာနဲ့ က လွဲသွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုလေး ..."

"မိန်းလမ်းမကြီးက ရှုပ်ထွေးလွန်းတယ် ... ငါတို့ အောင်မြင်မှာ မဟု
တ်ဘူး ... နောက်ပြီး လေးခွဆုံကြီး ဖြစ်နေတယ် ... လမ်းလေးခွ ဖြစ်
နေတော့ သူတို့ ရိပ်မိတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်ပြေးဖို့ လွယ်ကူနိုင်တယ် ..."

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ လမ်းလေးခွကို မြင်ယောင်ရင်းနဲ့
တခြား လမ်းကြောင်းတွေကိုလည်း မြင်ယောင် ကြည့်လိုက် မိလေသည်
။

"ဟင့်အင်း ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး ... ကံဆိုးရင် ငါတို့ လှည့်
ကွက်ထဲ ငါတို့ ပြန်ဝင်မိပြီး အားလုံးဒုက္ခရောက် ကုန်လိမ့်မယ် ကိုတိုး ..
."

"ဟုတ်သားပဲ ... အစ်ကိုလေး ပြောတာမှန်တယ် ... ကျွန်တော် အဲ့လောက်ထိ မတွေ့မိဘူး အစ်ကိုလေး ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ လိုရမယ်ရ မိန်းလမ်းမကြီးမှာ လူနည်းနည်းတော့ ထားထားလိုက်ပါ ... အဆင်ပြေရင်လည်း လမ်းမှာ ပဲ ပြီးသွားတာပေါ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော် ပြင်ဆင် ထားလိုက်ပါ့မယ် ..."

"အင်း သူတို့ အဓိက တွေ့ဆုံမယ့်နေရာက ဘယ်နေရာလဲ ..."

"ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုပဲ အစ်ကိုလေး ... အဲဒီနေရာက အဆောက်အဦတွေက နေ့တိုင်းလိုလို လုပ်ငန်းခွင် ရှိကြတယ် ..."

"ဟင် ... လူမပြတ်ရှိတဲ့ နေရာမှာ သူတို့ တွေ လှုပ်ရှားကြမှာ လား .."

သူအံ့ဩစွာ မေးလိုက်မိလေသည်။

"ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ အကြံတစ်ခုခု ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် အစ်ကိုလေး ..."

သူတွေ့နေသလို ကိုတိုးကပြောလာသဖြင့် သူခေါင်းကို ညိတ်လိုက်မိလေသည်။ ဟုတ်တယ် သူတို့ မှာ ဘာအကြံတွေရှိနေလဲ ဆိုတာ ပြောလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မယုတ်မာပေမယ့် ကောက်ကျစ်တဲ့ သူတို့ အကြံတွေက ကြောက်ဖို့ ကောင်းသည်။

"အစ်ကိုလေး ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ ကြုံပြင်ဆင်ထားရမလဲ ..."

"ထားလိုက် တိုးလေး ... သူတို့ မှာ ဘာအကြံတွေပဲ ရှိနေပါစေ ငါတို့တွေ စိုးရိမ်ဖို့ မလိုဘူး ... အခုလိုအပ်တာက ငါပြောတာတွေကို မင်းသေ

ချာ လိုက်မှတ်ထား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ..."

"အဲဒီနေ့မှာ မင်းနဲ့ မင်းအဖွဲ့ထဲက လူတချို့က အဲဒီမိန်းလမ်းမကြီးမှ စောင့်နေကြ ... ငါက သူတို့ လှုပ်ရှားမယ့် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင် မှာ စောင့်နေလိုက်မယ် ..."

"အစ်ကိုလေး တစ်ယောက်ထဲနဲ့ မဖြစ်ဘူး အစ်ကိုလေး ..."

"ငါ့အတွက်နဲ့ မပူနဲ့ ကိုတိုး ... တကယ်တော့ ငါအခုလို လုပ်တယ်ဆိုတာ ငါ့အတွက်ရော မင်းတို့ အတွက် ပါပါတယ် ..."

"ဟင် ..."

သူ့စကားကို ကိုတိုးက နားရှုပ် သွားသည့်ပုံပင်။

"ဟုတ်တယ် ကိုတိုး ... ငါမင်းတို့ နဲ့ တွဲပြီး ခဏခဏ လူလုံးထွက် မပြုချင်ဘူး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော် အစ်ကိုလေး ပြောတာကို နားလည်ပါတယ် ..."

"အင်း ... ငါက ခဏလူပါ ... ငါမရှိတော့ရင် မင်းတို့ တွေ ထိခိုက်မှာကိုလည်း ငါမလိုလားဘူး ... အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းတို့ ကိစ္စတိုင်းမှာ ငါတတ်နိုင်သလောက် ဝင်မပါခဲ့တာ ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်သိပါတယ် အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော်တို့လည်း အစ်ကိုလေးနဲ့ မပတ်သက်မိအောင် တော်ရုံဆို ရှောင်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထဲမှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ မဆုံဖူးတဲ့ သူတွေလည်း ရှိပါတယ် ..."

"ကောင်းတယ် ... ငါ့ကိုမသိတဲ့ သူနည်းလေ ကောင်းလေပဲ ... အဲဒါ မှ အားလုံးအတွက် ဘေးကင်းမှာ ... ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင် ငါဖုန်းချ လိုက်တော့မယ် ကိုတိုး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်စီစဉ်စရာ ရှိတာတွေ စီစဉ်ထားလိုက်ပါ့မယ် ..."

"အင်း ..."

သူဖုန်းချလိုက်ကာ ဝင်လုဆဲဆဲ နေမင်းကြီးကို ငေးကြည့် လိုက်မိ လေသည်။ လှလိုက်တဲ့ နေဝင်ဆည်းဆာ ...။

"ဟော့ဒီဘက်က ငှက်ပျောသီးကြော် ပူပူလေးတွေ ရမယ်နော် ... တစ်ခုမှ တစ်ရာပါ ..."

နှောင်းတစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် အကြော်တွေကို အော် ရောင်း နေမိသည်။ နေကလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့် လာပြီ ဖြစ်သည်။ နဖူးမှာ စီးကျနေတဲ့ ချွေးကိုတောင်မှ မသုတ်နိုင်အောင်ကို နှောင်းစိတ် ထဲမှာ ပူပန်နေမိလေသည်။ အရင်နေ့တွေက ရောင်းကောင်းလွန်းလို့ အပြန်မှာ တစ်ခုမှ တောင် မကျန်ခဲ့ပေ။ ဒီနေ့တော့ တစ်ဝက်လောက် နီးနီး ကျန်နေသေး၏။

"ဌူး ဒီနေ့ဘာလို့ အရောင်းပါးရတာလဲ ..."

"ငှက်ပျောသီးကြော် ဝယ်ချင်လို့ ပါ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဒေါ် ..."

အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ကာ နှောင်းကိုခေါ်လိုက်တဲ့ အဒေါ်ကြီးကြောင့်

နှောင်းပျော်သွားကာ အိမ်ရှေ့နားသို့ အမြန်လေး သွားလိုက်ကာ လက်
မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကော်ခြင်း တောင်းလေးကို ချလိုက်ပြီးမှ အကြော်ဗန်း
လေးကို ခြင်းတောင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

"အဒေါ်တစ်ခုကို တစ်ရာပါ ... ဘယ်နှစ်ခု ယူမှာ လဲ ..."

"ငါးခု ပေးပါ သမီး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

နှောင်းကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲသို့ ငှက်ပျောသီးကြော် ငါးခုကိုထည့်
လိုက်ကာ အဒေါ်ကြီးကို ပေးလိုက်၏။

"အဒေါ်ရပါပြီ ..."

အဒေါ်ကြီးက ငှက်ပျောသီး ကြော်ထုပ်ကို ယူလိုက်ရင်းနဲ့ ပိုက်ဆံငါး
ရာတန် တစ်ရွက်ကို ကမ်းပေး လာလေသည်။ ။ နှောင်းတရိတသေ ယူလို
က်ကာ ပိုက်ဆံကို ကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံက အတော်လေးကို
စုတ်ပြတ်သတ်နေ၏။

"အဒေါ်နှောင်းကို ဒီပိုက်ဆံလေး ပြန်လဲပေးလို့ ရမလား ... ပိုက်ဆံ
က တော်တော်လေး စုတ်နေလို့ ပါ ..."

နှောင်း အဲ့လိုပြောလိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးရဲ့ မျက်နှာက အားနာသွား
ဟန်ဖြင့် နှောင်းကို ပြန်ကြည့်လာကာ ...

"အဒေါ်မှာ အဲ့ဒီပိုက်ဆံ တစ်ရွက်ပဲရှိတော့လို့ ပါ သမီးရယ် ..."

"ဘွားဘွား ..."

မဝီကလာ ဝီကလာ အသံလေးတစ်သံကြောင့် နှောင်းအဒေါ်ကြီးရဲ့
အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ တ

စံနှစ်လောက်သာ ရှိသေးသည့် ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို နှောင်း
တွေ့လိုက် ရလေသည်။ ။ ကလေးလေးက နှောင်းရဲ့ အကြော် ဗန်းလေး
ကိုကြည့်ကာ အကြော်တွေကို စားချင်နေသလို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်
ငေးကြည့်နေ၏။ နှောင်းကလေးလေးကို သနားသွား မိတော့သည်။ ။

"ရပါတယ် အဒေါ် ... နှောင်းသွားတော့မယ်နော် ..."

နှောင်းအကြော်ဝယ်တဲ့ အဒေါ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာ
လိုက်တော့သည်။ ။ မပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့ အရာတွေထဲမှာ မေတ္တာတရားထ
က် ငွေကြေးဆိုတဲ့ အရာက လူတိုင်းအတွက် အလိုအပ်ဆုံး အရာတစ်ခု
ပါလား ...။ နှောင်းအတွက်ကတော့ မေတ္တာတရားရော ငွေကြေးရော နှ
စ်ခုစလုံးလိုအပ်နေသည့် အတွက် နှောင်းလောဘ ကြီးသလိုများ ဖြစ်
သွားပြီလား။

"ကျန်တဲ့ မုန့်တွေကို ဘယ်သွားရောင်းရမလဲ ... အမြန်ဆုံးရောင်းလို့
ကုန်မယ့်နေရာက ဘယ်နေရာဖြစ်မလဲ ..."

နှောင်းစဉ်းစားလိုက်တော့ နေရာတစ်ခုက ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာခဲ့
တော့သည်။ ။

"ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင် ... ဟုတ်တယ် အဲ့ဒီနေရာမှာ ဆို မုန့်
တွေ အကုန်ကုန်နိုင်တယ် ..."

အတွေးနဲ့ အတူ နှောင်းတက်တက်ကြွကြွဖြင့် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်
ငန်းခွင်ရှိရာသို့ ဦးတည် လိုက်တော့သည်။ ။ ဆောက်လုပ်ရေး
လုပ်ငန်းခွင်က နှောင်းရောင်းနေကျ နေရာမဟုတ်ပေမဲ့ နှစ်ခါသုံးခါ
တော့ သွားရောင်းဖူးသည်။ ။ ခဏခဏ မသွားတာကလည်း အိမ်နဲ့ ဝေး
တော့ သွားရလာရ အဆင်မပြေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့
တော့ နှောင်းဈေးရောင်း မကောင်းတာကြောင့် မဖြစ်မနေသွားရမည် ဖြ

စံသည် ။

"အစ်ကိုလေး ... မိန်းလမ်းမကြီးမှာ လုပ်မယ့် အစီအစဉ် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး ... အခုသူတို့ တွေ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ဘက်ကို လာနေကြပြီ ..."

"ဟုတ်လား ..."

သူထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ဖြစ်လာသဖြင့် သူညီတီနေလိုက်ကာ စဉ်းစား လိုက်လေသည် ။

"ကိုတိုး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ် ..."

"အခြေအနေကတော့ ငါမျှော်မှန်းထားတဲ့ အတိုင်းဖြစ်လာတာပဲ ... အဲ့ဒီတော့ မင်းတို့ လည်း ဒီကိုပဲ လိုက်ခဲ့လိုက်တော့ ..."

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး ..."

"နောက်ပြီးတော့ ဒီနေရာမှာ ရှိနေတဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း ရှင်းထားလိုက်ပါ ... တခြားလူတွေ အန္တရာယ်ဖြစ်လာခဲ့ရင် ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဖြစ်နိုင်ရင် ခွေးတစ်ကောင်တောင် မတွေ့ချင်ဘူးကွာ ..."

"ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ အစ်ကိုလေး ..."

ဖုန်းပြောနေရင်းနဲ့ ဆိုဒ်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ အရိပ်လေးတစ်ခုကို သူ စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့် နေလိုက်မိသည် ။ ကိုတိုးကတော့ ဖုန်းချသွားပြီ ဖြစ်သည် ။ အရိပ်လေးက အတော်လေး အလှမ်းဝေးနေသေးတော့ သူသေချာ မမြင်ရပေ။ သူရောက်နေတဲ့ နေရာကလည်း ဆောက်လုပ်နေ

ဆဲဖြစ်တဲ့ အထပ်မြင့် အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ အပေါ်ဆုံး အထပ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။

ဆိုဒ်ထဲက အလုပ်သမားတွေကလည်း သူတို့ အလုပ် သူတို့ လုပ်နေကြ၏။ သူလှမ်းမြင်နေရတဲ့ အရိပ်လေးတစ်ခုက ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေရာကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထင်ရှား ပြတ်သား လာခဲ့လေသည်။ ။ အဲဒီအရိပ်လေးက မိန်းကလေး အရိပ်တစ်ခု။ နောက်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ဗန်းလေးတစ်ဗန်း။ ဗန်းထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေပါလာမှန်းတော့ သူမသိပေ။ သူမမျက်နှာကို ကြည့်ရတာ ဖြူစင်သူ တစ်ယောက်လို့ ထင်ရလေသည်။ ။ နောက်ပြီး သူမအသက်က အတော်လေး ငယ်ဦးမည့်ပုံပင် ... အလွန်ဆုံး ရှိလှ ၁၅ ... ၁၆ပေါ့။ သူကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့် သွားကြတော့သည်။ ။ သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ဆိုဒ်ထဲက အလုပ်သမားတွေကို ကြည့်ကာ ရပ်တန့်သွားတာကို သူသတိထားလိုက်မိ၏။ ဆိုဒ်ထဲက အလုပ်သမားတွေ အားလုံးလုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို အပြေးအလွှား သိမ်းဆည်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"တီ ... တီ ... တီ ..."

"ဟယ်လို ..."

"အစ်ကိုလေး ကျွန်တော် အလုပ်သမားတွေ အကုန်လုံးကို ရှင်းခိုင်းလိုက်ပါပြီ ..."

"အင်း ငါတွေ့တယ် ကိုတိုး ... သူတို့ ရော လာနေပြီလား ..."

"လာနေကြပြီ အစ်ကိုလေး ... ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ သူတို့ နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာပါ ..."

အလုပ်သမား တစ်ယောက်က ခုနက ကောင်မလေးကို စကားတွေ

သွားပြောနေ၏။ ကောင်မလေး မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့တဲ့ အရိပ်
အယောင်တွေကို သူတွေ့လိုက် ရလေသည်။ အလုပ်သမားလေးက သူမ
အနားကနေလည်း ထွက်သွားရော ကောင်မလေးက ချက်ချင်းပဲ
နောက်ပြန်လှည့်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ သူမခြေလှမ်း ငါးလှမ်းလောက်သာ လှ
မ်းပြီးတော့ သူမခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားပြန်တော့သည်။ သူမကြည့်နေ
တဲ့ နေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ သူလည်း မျက်လုံးပြူး သွားတော့သည်။

"ဟိုကောင်တွေ ရောက် လာပြီ ..."

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး ရောက်ခါနီးပြီ ..."

"ကိုတိုး ဒီဆိုဒ်ထဲကို ဈေးလာရောင်းတဲ့ သူရှိတာလား ..."

"ဟင်မရှိပါဘူး အစ်ကိုလေး ..."

"ဒါဆိုလမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ ယုန်သူငယ်လား ..."

"ဗျာ ..."

"ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး ကိုတိုး ..."

သူဖုန်းချလိုက်ပြီး ဆောက်လက်စ ခြောက်ထပ် အဆောက်အအုံပေါ်
ကနေ အမြန်ဆုံး ပြေးဆင်း လာလိုက်တော့သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ
သူအဲ့ဒီ ကောင်မလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဟိုကောင်တွေက သူ့လို မဟုတ်ဘူး ... သူ့လိုစိတ်ရှိကြမှာ မဟုတ်
ဘူး ... နောက်ပြီး သူမက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ... သူထိတ်လန့်စွာ
တွေးမိပြီး အမြန်ဆင်းလိုက်၏။ လေးထပ် ... သုံးထပ် ... နှစ်ထပ် ...
တစ်ထပ် ... သူခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်မိတော့သည်။

ကားသံတွေက တိတ်ဆိတ်သွားပြီး စကားပြောနေ သံတွေကို သူ

ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အုတ်ပုံနောက်မှာ အကာအကွယ်ကို အလျင်အမြန် ယူလိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပထမဆုံးသူ မြင်လိုက်ရတာက မုန့်ကြော်တွေနဲ့ အတူ မှောက်နေတဲ့ ဗန်းလေးတစ်ချပ်။ နောက်ပြီး လဲကျလုနီးပါးယိုင်နဲ့ နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးနဲ့ သူမ။ သူမရဲ့ ဘေးမှာ ငါးယောက်လောက်က မတ်တတ် ရပ်နေကြလေသည်။

"တီ ... တီ ... တီ ..."

"ဟယ်လို ကိုတိုး ..."

"အစ်ကိုလေး အဲ့ဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ ..."

"ငါလည်း ဘယ်လိုသိမှာ လဲ ကိုတိုး ..."

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ အစ်ကိုလေး ..."

"အဲ့ဒီ ကောင်းမလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကိုတော့ ငါမလိုလားဘူး ကိုတိုး ... သူ့ကို ကယ်ရမယ် ..."

"အစ်ကိုလေး သူတို့ ကို အရင်ဆုံး စောင့်ကြည့်ရအောင် ... သူတို့ အလုပ်သာ ပျက်သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..."

"ငါပြောခဲ့သလိုပဲ ကိုတိုး ... ဒီအလုပ်ပျက်သွားလည်း ငါ့ဘက်က ဆုံးရှုံးစရာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး ... ဒီကောင်မလေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ငါစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာ ..."

"အစ်ကိုလေး ... အဲ့ကောင်မလေးကို သူတို့ ကားပေါ်တင်သွားပြီ ... ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ရမလား ..."

"နေဦး ဘယ်အဖွဲ့က ခေါ်သွားတာလဲ ..."

"လင်းယုန်ညီနောင်အဖွဲ့ ..."

"အဲ့ဒါဆို ဒီပွဲကပျက်တာ သေချာပြီ ... ဒါပေမဲ့ မင်းမလိုက်နဲ့ ကိုတိုး ... မင်းဆိုင်ကယ်ကို အဲ့နားမှာ ထားခဲ့ပြီး မင်းအဖွဲ့တွေ အားလုံးခေါ်ပြီး ပြန်လိုက်တော့ ... ငါပဲ လိုက်သွားလိုက်မယ် ..."

"အစ်ကိုလေး တစ်ယောက်ထဲ လိုက်သွားမလို့ လား ..."

"အင်းရတယ် ..."

"သူတို့ ထွက်သွားပြီ အစ်ကိုလေး ..."

"အင်း ငါ လာပြီ ..."

သူဖုန်းချလိုက်ပြီး အုတ်ပုံအနောက်ကနေ ထွက်လာ လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရတော့ဘဲ ကားတွေ မောင်းထွက်သွားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖုန်လုံးကြီးတွေကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ။ သူ့ကိုတိုးရဲ့ ဆိုင်ကယ် အနားသို့ ပြေးသွားလိုက်ကာ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်ပြီး နောက်ကနေ အမြန်လိုက်သွား လိုက်သည်။ ။

သူတို့ ကားမောင်းတဲ့ ပုံကိုကြည့်ကာ သူတို့ ရဲ့ ဦးတည်ရာကို သူသိ လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ။ အဲ့ဒါကြောင့် သူတို့ ရှေ့ကနေ ကျော်တက်လိုက်၏။ သူတို့ သွားတဲ့ နေရာက သူ့အခေါ်အဝေါ်နဲ့ ဆိုရင် Plan B ဖြစ်သည်။ ။ ပထမနေရာနဲ့ လည်း သိပ်မဝေးတော့ သူ့အရင်ရောက်သွားပြီး ဆိုင်ကယ် ကို သူတို့ မမြင်အောင် ဖွက်ထားလိုက်ကာ အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီးမှ ပုန်းခိုလို့ ကောင်းမယ့် နေရာတစ်ခုကိုရှာပြီး ပုန်းနေလိုက်၏။ ခဏနေတော့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"အထဲမှာ Clear ဖြစ်တယ် ဆရာကြီး ..."

"အဲ့ဒီကောင်မလေးကို အထဲခေါ်ခဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

သူအကွယ်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟိုကောင်မလေးကို ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ကြိုးနဲ့ တုပ် ထားလေသည်။

"ဆရာကြီး ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..."

"တောက် ... ငါတို့ အစီအစဉ်တွေ ပျက်သွားရတာ သူ့ကြောင့်ဆိုတော့ ငါတို့ တွေ ဘာလုပ်သင့်လဲ ..."

အားလုံးရဲ့ အသံတွေက တိတ်ဆိတ် သွားကြလေသည်။ ။ ခဏနေတော့မှ အသံ တစ်သံက ထွက်လာခဲ့၏။

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

ချက်ချင်းဆိုသလို ဟားတိုက် ရယ်မောသံတွေ တရစပ် ထွက်လာတော့သည်။ ။ သူမျက်နှာဖုံးစွပ်လိုက်ကာ အကွယ်ကနေ ထွက်လိုက်ပြီး သူတို့ အားလုံးကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

"လူယုတ်မာတွေ ..."

"ဟင် ..."

"ဘယ်သူလဲ ..."

သူအနီးမှာ တွေ့ရတဲ့ အုတ်ခဲကျိုးနှစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်ကာ သူမ အနားမှာ ရပ်နေကြတဲ့ လူတွေထဲက တစ်ယောက်ကို လှမ်းပေါက်လိုက်လေသည်။ ။

"အင့် ..."

"ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ ..."

လက်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ အုတ်ကျိုးတစ်လုံးနဲ့ သူ့ကိုလှမ်းမေးနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို သူလှမ်းပေါက်လိုက်တော့ ပခုံးကို ထိသွားလေသည်။ ။

"အား ..."

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ သူမအနားသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ။

"မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘဲ မင်းဝင်မရှုပ်သင့်ဘူး ..."

လူတစ်ယောက်က သူ့ဆီသို့ပြေးလာကာ သူ့ကိုခြေထောက်နဲ့ ကန်လာသဖြင့် သူ့အသာလေး ရှောင်ပေးလိုက်၏။ နောက်တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ အနားမှာ အသင့်ရှိနေတဲ့ သစ်သားတုတ်ကိုဆွဲကာ သူ့ရဲ့ ခေါင်းကို ပြေးရိုက်လာ၍ သူ့အဲဒီတုတ်ကို ဆွဲထားလိုက်ကာ အဲဒီလူကို ခြေထောက်နဲ့ ကန် လိုက်လေသည်။ ။

"အား ..."

တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဆီကို လူချည်းသက်သက် ပြေးဝင်လာသဖြင့် သူ့နူးနဲ့ မျက်နှာကို ပြေးပြီး တိုက်လိုက်၏။

"အင့် ..."

နှစ်ယောက်ကတော့ မေ့လဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။ သူသူမရဲ့ ကျော နောက်သို့ ပြန်ရောက်သွားတော့ လူနှစ်ယောက်က သူ့နားကိုကပ်လာကြ၏။ တစ်ယောက်က သူ့ကိုအုတ်ခဲကျိုးဖြင့် လှမ်းပေါက်ရာ သူ့ရှောင်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"ဒုတ် ..."

"အ ..."

"ဟင် ..."

သူအံ့ဩသွားကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလူပစ်လိုက်တဲ့ အုတ်ခဲကျိုးကို သူကရှောင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူ့နောက်မှာ သူမရှိနေခဲ့

တာကို သူသတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားမိပြီး အုတ်ခဲကျိုးက သူမကိုသွားမှန်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ သူမရဲ့ ချို့စောင်းမှာ သွေးတွေ ထွက်လာတာကို
မြင်လိုက်ရပြီး သူသူမအတွက် စိုးရိမ်သွားတော့သည်။ ။ သူဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကိုချလိုက်ရင်းနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ခင်ဗျားတို့ တွေ အခုချက်ချင်း ကျုပ်ရှေ့က ထွက်သွားကြပါ ..."

ပြောလည်း ပြော သူမျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်ရာ အားလုံးက သူ
မျက်နှာကိုမြင်သွားပြီး အံ့သြ သွားကြလေသည်။ ။

"ဟင် ... မင်း ..."

သူခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မျက်နှာဖုံး
နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်ကာ ...

"ခင်ဗျားတို့ ကို ထွက်သွားခိုင်းနေတာ မကြားဘူးလား ..."

သူလေသံမာမာနဲ့ ပြောလိုက်တော့မှ အားလုံးက နောက်လှည့်
နောက်လှည့်ဖြင့် သူရှေ့ကနေ ထွက်သွားကြတော့သည်။ ။ သူ သူမ
နောက်ကနေ ကြိုးကိုဖြည်ပေးလိုက်ကာ သွေးတိတ်အောင်လို့ သူ့အပေါ်
အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး သွေးထွက်နေတဲ့ သူမခေါင်းက ဒဏ်ရာကို စည်း
ပေးလိုက်၏။

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ ..."

သူမဆီက အသံထွက်လာသဖြင့် သူအံ့သြသွား မိလေသည်။ ။ သူမသ
တိလစ်နေတယ်လို့ သူထင်ခဲ့တာ။

"နှောင်းအစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... အစ်ကို့နာမည်က ဘယ်
သူလဲ ..."

ရုတ်တရက် သူမခေါင်းကို အနောက်သို့ လှည့်လာသဖြင့် သူမ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် သူခေါင်းကို ငုံ့ချ လိုက်လေသည်။ ။

"နှောင်းကို အစ်ကိုနာမည်လေးပဲ ပြောပြပေးပါ ... နှောင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် အစ်ကိုနာမည်ကို မှတ်ထားချင်လို့ ပါ ..."

"ကိုယ့်နာမည်က ဒဿ ..."

သူမ ကျေနပ်သွားသည် ထင်၏။ သူမဆီကနေ ဘာသံကိုမှ မကြားရတော့ပေ။

"မင်းနာမည်က နှောင်းလား ... အပြည့်အစုံကရော ..."

သူမဆီက ဘာသံမှ မကြားရတော့သဖြင့် သူမော့ကြည့်လိုက်ရာ သူမက သတိလစ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ။ သူသူမကို ပွေ့ချီလိုက်ကာ အဲ့ဒီနေရာကနေ အမြန်ထွက်လာ လိုက်တော့သည်။ ။ သူ့မျက်နှာကို သူမကို မမြင်စေချင်ခဲ့ဘူး ဆိုတာ သူ့မှာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကိုသာ မြင်ခဲ့ရမယ်ဆိုရင် အေးချမ်းတယ်လို့ သူထင်ထားတဲ့ သူမဘဝက အေးချမ်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... သူက အဲ့လိုလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တာ။

အခန်း(၃)

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ..."

"လူနာ သတိရ လာပြီ ..."

နားထဲမှာ အသံတချို့ကို နှောင်း ဝေဝေဝါးဝါး ကြားနေမိသည်။ ။

"မိနှောင်း ... မိနှောင်း ..."

အမေ့ရဲ့ အသံ ... နှောင်း ကြိုးစားပြီး မျက်လုံးကို အားယူကာ ဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ အမေက နှောင်းကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေ၏။

"အမေ ..."

"သမီး သတိရ လာပြီလား ..."

"အမေ ..."

သမီးဆိုတဲ့ အမေ့ရဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် နှောင်းကြည်နူး သွားမိ တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ အမေ နှောင်းကို အဲ့လိုမျိုး တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးခဲ့ တာ ဟိုးငယ်ငယ် ကတည်းကနေ အခုချိန်ထိပဲ ဖြစ်သည်။ ။ အိမ်ကို စ ရောက်ခါစကတော့ အဖေရှေ့မှာ တစ်ခါတစ်လေ သမီးလို့ ခေါ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ နောက်တော့လည်း မိနှောင်း ဖြစ်သွားရော ... အခုချိန်ထိပါပဲ

"သမီး နေရတာ သက်သာရဲ့ လား ..."

နှောင်း အမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်းနဲ့ အားယူကာ ထလိုက်တော့ အမေက နှောင်းကိုတွဲထူပြီး ခုတင်မှာ ခေါင်းအုံးကို ထောင်ပေးလိုက်ကာ နှောင်းကို နောက်မှ ခိုင်း လိုက်လေသည်။ ။ နှောင်း ကျောကို အသာမှီလိုက်တော့ ခေါင်းကကိုက်လာ၏။

"အား ..."

"ဟင် သမီး ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

ဒေါက်တာက နှောင်းရဲ့ လက်ကို အသာ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး သွေးကြောတွေကို စမ်းနေလေသည်။ ။

"အဖျားသွေးတော့ မရှိဘူး ... သမီး နေရတာ မကောင်းလို့ လား ... သမီး ဘယ်လို ခံစားနေရလို့ လဲ ဒေါက်တာ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနော် ..."

နှောင်း ဖော်ရွေစွာ ပြောနေတဲ့ ဒေါက်တာ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ ...

"နှောင်း ခေါင်းကိုက်နေလို့ ပါ ဒေါက်တာ ..."

"သမီးရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို သစ်တုံးပြုတ်ကျမှ တော့ ခေါင်းကိုက်ပြီပေါ့ သမီးရယ် .. သမီး ခေါင်းပေါက်သွားလို့ ဒေါက်တာက ငါးချက်ချုပ်ပေးထားရတာလေ ..."

"နှောင်းရဲ့ ခေါင်းပေါ် သစ်တုံးပြုတ်ကျတယ် ဟုတ်လား ဒေါက်တာ ..."

ဒေါက်တာ ခေါင်းညိတ်ပြနေပေမဲ့လည်း နှောင်းကတော့ ဖြစ်ပျက် ခဲ့

သမျှတွေကို အသေးစိတ် ပြန်တွေးနေမိလေသည်။ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို နှောင်း ဈေးသွားရောင်းတော့ ကားတွေနဲ့ လူတွေရောက်လာကာ နှောင်းကို နေရာတစ်ခုကို ခေါ်သွားကြ၏။ အဲဒီနေရာမှာ နှောင်းကို သူတို့ တွေ ကြိုးနဲ့ တုပ် ထားတဲ့ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး နှောင်းကို ကယ်ခဲ့သည်။ သူ့နာမည်က ... သူ့နာမည်က ဒဿ ... ဟုတ်တယ် သူရော သူဘယ်မှာ လဲ ...။

"အမေ ... နှောင်းကို ကယ်ခဲ့တဲ့ လူက ဘယ်မှာ လဲ ..."

"သမီးကိုကယ်ခဲ့တဲ့ သူဌေးက အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးတာနဲ့ ပြန်သွားပြီ ... သမီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စရိတ် အားလုံးကိုလည်း သူက ရှင်းပေးမယ်တဲ့ သမီး ..."

"သူ့ ... သူ့နာမည်က ..."

"သူ့နာမည်က ဦးတိုးတက်မောင်တဲ့ သမီး ..."

"ဟင် ..."

နှောင်းကို ပြောခဲ့တော့ ဒဿလို့ ပြောခဲ့ပြီး ဘာလို့ အမေက ဦးတိုးတက်မောင်လို့ ပြောရတာလဲ ...။

"အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ..."

စဉ်းစားရင်းနဲ့ နှောင်း ခေါင်းကိုက်လာတော့သည်။

"လူနာကို အေးအေးဆေးဆေး နားပါစေ ... အများကြီးစဉ်းစားရင် မကောင်းဘူးလေ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ ..."

"ခဏနေရင် လူနာသောက်ဖို့ အတွက် ဆေးတွေ လာပေးမယ်နော် .

.. အခုလောလော ဆယ်တော့ လူနဲ့ကို ဆေးရုံမှာ ပဲ ထားပါဦး ..."

ဒေါက်တာ ပြောတာတွေကို အမေက ဂရုတစိုက်နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြနေပေမဲ့ အမေ့ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတာကို တော့ နှောင်း သတိထားမိပါတယ်။ နောက်ပြီး အမေ့ မျက်လုံးတွေက ငို ထားသလိုလည်း မို့အစ် နေလေသည် ။ အမေ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်ထားသလိုပဲ။ ဒေါက်တာ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ နှောင်း အမေ့ရဲ့ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ကာ

"အမေ ... အမေ ငိုထားတာလား ..."

အမေက မျက်ရည်ဝဲလျက်နဲ့ ပင် နှောင်းကို ခေါင်းရမ်း ပြ လာလေသည် ။

"အမေ မငိုပါဘူး မိနှောင်းရယ် ..."

အမေ့ကို ကြည့်ရတာ နှောင်းအတွက် အတော်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည့်ပုံပင်။ ခါတိုင်းဆိုရင် နှောင်းကို နူးနူးညှံညှံ မဆက်ဆံတတ် တဲ့ အမေ ... အခုတော့ နှောင်းအပေါ်မှာ နူးညှံနွေးထွေးလို့ ပါလား ... အဖေရော ... ဟင် ဟုတ်သားပဲ နှောင်း အဖေ့ကို မတွေ့ရသေးဘူး ...။

"အမေ ... အဖေရောဟင် ... အဖေ အလုပ်က ပြန်မလာသေးဘူး လား ..."

အမေ့ မျက်နှာက ချက်ချင်းပဲ မိုးတွေအုံ့မှိုင်း ညိုသွားလေသည် ။ ဒါ ပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ အမူအရာကို ပြင်လိုက်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် သမီး ... သမီးအဖေက ဒီနေ့ လမ်းကြောင်းတွေ များ လို့ နောက်ကျမယ်ဆိုပြီး မနက်က အမေ့ကို မှာ သွားတာ သမီး ..."

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ အမေ ..."

"ဒါဆို အမေ အိမ်ခဏ ပြန်လိုက်ဦးမယ် သမီး ... သမီးကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေ ချက်ပြီး အမေ ယူခဲ့မယ်နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"သမီးတစ်ယောက်ထဲ ဆိုတော့ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်ပတို့ ကို အမေ လွှတ်လိုက်မယ်နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ ..."

အမေ အခန်းထဲက ထွက်စွားတော့ နှောင်းရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေက ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ။ နှောင်းကို တကယ် ကယ်ခဲ့တဲ့ သူက ဒဿဆိုတဲ့ လူလား ... ဦးတိုးတက်မောင်လား ...။ နှောင်း စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒဿဆိုတဲ့ လူလို့ သာ ထင်မိသည်။ ။ သူ့အသံက မာကြောပေမဲ့ ညင်သာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံမျိုး ... ဒါပေမဲ့ နှောင်း သူ့ရဲ့ ရုပ်ကိုတော့ မမြင်ခဲ့ရပေ။ သူ့ရုပ်က ရာဇဝင်ထဲက ဒဿဂီရိ ဘီလူးလိုမျိုးလား ... ဟင့်အင်း မဟုတ်လောက်ပါဘူး သူက ဒီလောက် စိတ်ထားကောင်းတာကို။ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို နှောင်းကို မပြခဲ့တာလဲ ... နှောင်း သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ ခေါင်းက ဘာလို့ ငုံ့သွားရတာလဲ .. သူ့မျက်နှာကို နှောင်းမြင်သွားမှာ သူကြောက် နေခဲ့တာလား ...

"အဲ့ဒီကောင်မလေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ကိုတိုး ..."

"ခေါင်းကို ငါးချက် ချုပ်လိုက်ရတယ် အစ်ကိုလေး ..."

သူဖုန်းပြောရင်းနဲ့ ရေကူးကန် ဘက်သို့ လမ်းလျှောက် လာလိုက်သည်။ ။

"ပြီးတော့ အဲ့ဒီကောင်မလေး ဘာတွေပြောသေးလဲ ..."

"မနေ့က ကျွန်တော် သွားတွေ့မလို့ ဘဲ ... ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စ အ
ရေးကြီးတာနဲ့ မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး အစ်ကိုလေး ..."

"ဟုတ်လား ... မင်း ဒီနေ့ရော သွားလို့ ရလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သွားမှာ ပါ အစ်ကိုလေး ..."

သူရေကူးကန်ဘေးက စတီးထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး နေကာ မျက်
မှန်ကို ချွတ်လိုက်ကာ စတီးစားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်၏။ ခြေထောက် တစ်
ဖက်ကို တစ်ခြားခြေထောက် တစ်ဖက်ပေါ်မှာ တမင်ခွေ ချိတ်ထိုင်ရင်း
ကနေ ပြာလဲ့လဲ့ ရေကူးကန်ကြီးကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ငါမင်းကို အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိတယ် ကိုတိုး ..."

"ပြောပါ အစ်ကိုလေး ..."

"အဲ့ဒီနေ့က သူငါ့နာမည် မေးတာနဲ့ ငါဒဿလို့ ပြောခဲ့မိတယ် ကိုတိုး
..."

"ဪ ... အဲ့ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကိုလေး ... ဆေးရုံကို ကျွန်
တော် လိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ နေ့က ကျွန်တော့် နာမည်ပြောခဲ့တာ ဆိုတော့ ကိစ္စမ
ရှိပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ သူမမြင်ခဲ့ဘူးမို့လား
..."

"မမြင်ခဲ့ဘူး ... သူမြင်မှာ စိုးလို့ ငါခေါင်းငုံ့ နေခဲ့တာ ... ငါ့မျက်နှာ
ကို သူမြင်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာလည်း မင်းသိပါတယ် ကိုတိုး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သိပါတယ် အစ်ကိုလေး ... အဲ့ဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတာ ... နောက်ပြီးတော့ အစ်ကိုလေး အခု အိမ်ကိုပြ
န် ရောက်သွားပြီမို့လား ..."

"ဟုတ်တယ် ငါအခု အကျယ်ချုပ် ပြန်ဖြစ် သွားပြီပေါ့ကွာ ... ဟား .
.. ဟား ... ဟား ..."

သူသဘောကျစွာ ရယ်မောရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ကိုတိုးဘက်ကနေ
လည်း ရယ်သံသဲ့သဲ့လေး ထွက် လာလေသည်။ ။

"အစ်ကိုလေး အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး အစ်ကိုလေး ...
"

"ဘာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလဲ ... ငါ အရင်လို မလွတ်လပ်တော့
ဘူး ဆိုပေမဲ့ ငါ့ကတိအတိုင်း ငါဒယ်ဒီ အပေါ်မှာ ကတိတည် ရမယ်လေ
ကွာ ..."

"ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ... နောက်ဆို အစ်ကိုလေးက
ကျွန်တော်တို့ နဲ့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... အစ်ကိုလေးက အပြင်ကိုတော
င် ထွက်ရမှာ မှ မဟုတ်တော့တာ ..."

သူစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပေမဲ့လည်း ညိတ်သက် နေမိတော့သည်။ ။
လူမှန်း သိတတ်ကာစ အရွယ်ကတည်းက သူ့ဘဝက ဒီလိုပဲဖြစ်ခဲ့တာကို
သူဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပြောရမလဲ ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒယ်ဒီကို
စိတ်ဆိုးပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတဲ့ မာမီကို အပြစ်တင်ရမှာ လား ...
ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခုကို စီးပွားရေးနဲ့ ရောပြီး ဆက်ဆံတ
တ်တဲ့ ဒယ်ဒီကို အပြစ်တင်ရမှာ လား ...။

"အစ်ကိုလေး ..."

"မင်းကလည်း ငါအပြင်ကို ထွက်လို့ ရတဲ့ အချိန် မင်းတို့ နဲ့ လာတွေ့
မှာ ပေါ့ကွာ ... အဲ့ကျရင် အရင်လိုမျိုး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်ကြတာပေါ့ ..
."

"အင်း ... အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော် စောင့်မျှော်နေပါ့မယ် အစ်ကိုလေး .
.. ဒါနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ အဖေရော နိုင်ငံခြားက ရောက် လာပြီလား ..."

"အင်း ဒီနေ့မနက်ပဲ ပြန်ရောက်တယ် ..."

"ဒါဆို အခု အိမ်မှာ ပေါ့ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ငါမင်းကို စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စရော သိပြီလား ...

"

"ဆေးရုံက ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စလား ..."

"အင်း ဟုတ်တယ် ..."

"အခုပဲ ကျွန်တော့် လူတစ်ယောက်က လှမ်းပြောတယ် အစ်ကိုလေး
..."

"ဘာတဲ့ လဲ ..."

"သူ့နာမည်က ခါနွေနှောင်း တဲ့ ..."

"ခါနွေနှောင်း ..."

သူမ နာမည်လေးကို သူသေချာ ရွတ်လိုက်မိလေသည် ။ နာမည်
လေးက အထီးကျန်လိုက်တာ ... လူကရော ဘယ်လိုနေမလဲ ကောင်မ
လေးရယ် ...။

"သူက ဆယ်တန်းကျောင်းသူ အစ်ကိုလေးရဲ့ ... သူ့အဖေက လိုင်း
ကား မောင်းပြီး သူ့အမေကတော့ အိမ်မှာ ပဲတဲ့ ..."

"ဟုတ်လား ..."

"သူက ကျောင်းမှာ စာအရမ်းတော်တယ်တဲ့ အစ်ကိုလေး ... ကျူရှင်
မယူပေမဲ့ အမြဲတမ်း ပထမနေရာမှာ ပဲ ရှိတာ ..."

"တော်သားပဲ ... သူ့မိဘတွေက အတော်လေး ထောက်ပံ့နိုင်လို့ ပေါ့ ..."

"အစ်ကိုလေး ကလည်း ကျူရှင်တောင်မှ မထားပေးပါဘူးဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထောက်ပံ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်မှာလဲ ..."

"ဟင် ဟုတ်သားပဲ ... သူတို့ က မိဘအရင်းတွေရော ဟုတ်လို့ လား ..."

သူ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ပြောလိုက်မိလေသည်။ ။

"ခါနွေနှောင်း အကြောင်းကို သိတဲ့ လူတိုင်းက အစ်ကိုလေး မေးသလိုပဲ မေးကြတယ်တဲ့ ... မိဘတွေဆိုပေမဲ့လည်း အမေက မိထွေး ပြီးတော့ သူ့အဖေက ဆုံးသွားပြီ အစ်ကိုလေး ..."

"ဟင် ..."

သူအံ့သြသွားသလို စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားမိတော့သည်။ ။

"ဒါဆို ခါနွေနှောင်းက မိထွေးနဲ့ နေရတာပေါ့ ... သူ့အဖေက ဘယ်တုန်းကတည်းက ဆုံးသွားတာတဲ့လဲ ..."

"သူ့ ... သူ့အဖေက ..."

ကိုတိုးက ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသဖြင့် သူ စိတ်ဝင်စားသွားကာ ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုတိုး ..."

"သူ့အဖေ ဆုံးသွားတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကမှ ပါ ..."

"ဘာ ..."

ကိုတိုးရဲ့ စကားကြောင့် သူ့လက်ထဲက ဖုန်းတောင်မှ ပြုတ်ကျမလို

ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။ ဒါဆို ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ နေ့ကပေါ့ ...။ သူမသာ သိသွားခဲ့ရင် ...

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး ... ဒါပေမဲ့ ခါနွေနှောင်း မသိသေးဘူး ..."

"ဟုတ်လား တော်သေးတာပေါ့ ..."

"ဒီနေ့ သဂြိုဟ်တာ အစ်ကိုလေး ..."

"ငါသွားလိုက်မယ် ကိုတိုး ..."

"ဟင် မဖြစ်ဘူးလေ အစ်ကိုလေးရဲ့ ..."

"ဘာလို့ မဖြစ်ရတာလဲ ..."

"အစ်ကိုလေးနဲ့ သူက သိတာမှ မဟုတ်တာ ..."

"ငါ ... ဝှုး ... ငါ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဘူး ကိုတိုး ... ဘာလို့ အဲ့ဒီနေ့မှာ မှ ဖြစ်ရတာလဲ ..."

"ကျွန်တော်လည်း အခုမှ သိရတာ အစ်ကိုလေး ... အစ်ကိုလေး ဘာ လုပ်ချင်လဲပြောပါ ..."

"ခါနွေနှောင်း ဆေးရုံတက်ရတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ရော ... သူ့အဖေ အတွက်ရော အားလုံးကို မင်းအကုန်အကျ ခံပေးလိုက်ပါ ... ပြီးရင် ငါ့ ဆီက ပြန်တောင်း ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး ..."

"နောက်ပြီးတော့ သူမရဲ့ ပညာရေးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ငါပဲ တာဝန်ယူ ပေးချင်တယ် ... သူမဘွဲ့ရပြီးလို့ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုရတဲ့ အထိ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ် ..."

"တစ်ကယ်တော့ ငါက သူမကို သွားတွေ့သင့်တာ ... ပြီးတော့ အားပေး စကားတွေ ပြောသင့်တာ ..."

"ဒါပေမဲ့ ..."

"အင်း ... ငါသိပါတယ် ... ငါကိုယ်တိုင်က လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ဖြစ်နေခဲ့တာဆိုတော့ သူမကိုလည်း ငါငွေကြေးကလွဲပြီး ကျန်တာ ဘာမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဘာမှ မပူပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ် ... အစ်ကိုလေး အခုလိုမျိုး ကူညီတာပဲ သူက ကျေးဇူးတင်နေမှာ ..."

"ဟင့်အင်း ... ငါသူ့ကို ကူညီတယ်ဆိုတာကို သူလုံးဝမသိပါစေနဲ့ ကိုတိုး ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး အစ်ကိုလေး ..."

"အင်းပါ ... အဲ့ဒါဆို ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ကိုတိုး ... ငါ ရေကူးမလို့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး ..."

သူဖုန်းချလိုက် ပြီးတော့မှ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ကို တင်လိုက်ကာ ရေကူးကန်ထဲသို့ ဒိုင်ဗင် ပစ်ချ လိုက်လေသည်။ ။ ရေကူးနေရင်းကနေ သူမမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင် လိုက်မိတော့ တိုးလို့ သာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့သည်။ ။ ဆောရီးပါ ကောင်မလေးရယ် ... ကိုယ်က မင်းအတွက် လာခြင်းမကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရပြီ ထင်ပါတယ်ကွာ ...။